

לא היה זמן

שניים עד מהרה - גבולות ההיגיון הם גמישים מאוד.

תעודה

של

גויים

את האכסורד הראשון גילו בני הזוג כבר ברגע כניסתם למשרדיהם בנות, ברחוב ארלוזורוב בחיפה.

להתחתן עכשיו? אי אפשר! פסק הפקיד ממרום מושבו, "תבואו בעוד חודשיים". רק לאחר שהסבירו לו את דחיפות העניין, גאת להקשיב.

סיפר קארלוס לכתב העולם הזה: "הסר ברתי להם שאנחנו מוכרחים לנסוע הביתה בעוד כמה ימים, שאני גר בארגנטינה, ור הלן - בקולומביה. אנחנו מתנדבים, אמרתי לו, והסוכנות מוכנה להחליף את כרטיסי הנסיעה של הלן, מקולומביה לארגנטינה - רק בתנאי שבניא להם הוכחה כי אנחנו נשואים. לכן אנחנו מוכרחים להתחתן."

לכן הם ערכו

ליסטר ואשתו מאריטה, שהיא גם דודתה של הכלה.

וביום השני שעבר, בשעות אחר הצהריים, פשט קארלוס את בגדי העבודה המאובקים של קיבוץ יחי'עם, לבש את החליפה הכהה שהיתה מונחת בתחתית מיוחדתו מאז בואו ארצה, ויצא לקנות שתי טבעות זהב. גם הלן המירה את מיכנסייה החאקי הקצרים ב" שמילה פירחנית ירקרקת, ובשעה שבע ב" ערב החייצבו השניים, נירגשים וסמוקים, בדירת ליסטר שבבת גלים.

הם באו כדי לחוג את כלולותיהם, עם או בלי רבנים.

אנחנו

נשואים!

את מקום החופה המסורתית מילאה יריעת קטיפה אדומה עם ציציות זהב, מקושטת בדגלי ישראל, ארגנטינה וקולומביה, שצויירו ביד. העדים, מבין ידידי ה" משפחה, השתכנסו במקום, בחנו בכובד ראש את דרכניהם של השניים, הקשיבו להם כי

חתונה פרטית בהחלט

אשר הצהירו, זה אחר זה, בעיניים מלאות אהבה, כי הם רחוקים, אוהבים ורוצים להיניש ולחיות יחדיו עד סוף ימיהם.

זו היתה גם רוחה של הכתובה שנכתבה ונחתמה על ידי שני הצדדים גם בעברית וגם בספרדית.

אחרי כן בוצע הטקס עצמו: קארלוס ענד טבעת אחת על אצבעה של הלן, הרכיב את הטבעת השנייה על אצבעו שלו, אמר לה, בעברית מגומגמת קימעה: "הרי את מקודשת לי בטבעת זו כדת משה וישראל."

השניים לגמו מן היין המתוק, והחתן ניפץ בכעיסת אדירים את כוס ההוכחה ה" עטופה בנייר.

אז לקח קארלוס בורוועותיו - לקול תשר אות'הגוכחים - את הכלה המסמיקה, נשק לה ארוכות ארוכות על שפתיה.

"אנחנו נשואים", לחשה הלן, וחמקה ל" חדר השני.

הרבנים

למחרת

היום

קארלוס והלן אינם מורדים במוסכמות. הם אינם מתכוונים לפתוח במילהמת מיצוה נגד הרבנות. הם מאמינים ב" אלוהים, ואפילו בעובדה, כי הרבנות היא מוסד נחוץ.

לעומת זאת, אין הם מוכנים להשלים עם העובדה כי הרבנים רשאים לשלוט בחייהם, לקבוע עם מי ומתי, מותר להם להתחתן. "אם הרבנות היא המוסד שמונה גלידי ה" מדינה להעניק גושפנקה חוקית לנישואין", הסביר קארלוס, "אז שיעשו את זה, ולא יעשו צרות."

הלן אינה טורחת אפילו להיכנס לסבך הבעיות ההלכתיות והחוקיות שצרו נישור איה הפרטיים. אפילו פסק הדין האחרון של בית המשפט העליון בישראל, שקבע כי נ"י שואין כאלה אינם תופסים, אינו מטריד אותה. "אני מרגישה את עצמי נשואה, ו" זהו", קבעה בפשטות.

לא כמה סברו רבני חיפה, ששמעו על הפגיעה בסמכותם כבר למחרת בבוקר. "אנחנו מוכנים לחתן אתכם מייד", הסביר לקארלוס ולהלן אחד הרבנים החיפאיים, ש" העדיף להישאר בעילום שם. "לא צריך תער דותרחוקת, לא צריך לחכות עד אחרי חג השבועות, אפילו לא עד אחרי ל"ג בעומר. תבואו לרבנות בא' בחודש אייר - ותת' חתנו."

קארלוס והלן טרם החליטו אם לקבל את ההצעה הנדיבה.

Handwritten document in Hebrew and Spanish, containing names like Helen Young and Carlos, and dates like 1968. It appears to be a marriage certificate or a similar legal document.

"חוץ מזה", ניכנסת הלן בביישנות ל" דבריו, "אבא שלי כתב לי שאני לא אעז אפילו לנסוע עם קארלוס בתא אחד, או אפילו באונייה אחת. בלי חתונה, וגם אילו היה מרשה לי", היא מוסיפה, "לא הייתי עושה את זה בשום אופן."

לכאורה - מיצוה: לחתן בן ובת ישראל, כזו שלא ייכשלו, חס וחלילה, בעבירה. לא כן חשב פקיד הרבנות, בחיפה. "קודם כל, לפני שאנחנו ממשיכים הלאה", תבע, "אני פה תעודות הרוחות שלכם?"

על כך היתה לקארלוס ולהלן תשובה מן המיזג. כך זוג חשבו לפנות. הם שלפו, איש בתורו, דרכונים דרום אמריקאיים בעלי תוקף. שם, במיטב המיועדת לכך, היתה רשומה, באותיות רישיות ברורות, המילה סולטרו.

"זה שום דבר בשבילי", חייך הפקיד. "צריך אישור מרב יהודי, לא מממשלה של גויים."

"אבל אף רב בארץ לא מכיר אותי", התריס בהתמרמרות רבה קארלוס, בעברית המגומגמת שלו.

"אז תביא אישור מרב בחוצלארץ", סיים הפקיד את השיחה, "אבל, שיהיה רב כשר."

או להתחתן

בעירייה

שיחה התרחשה בערב הגיהפסה. קארלוס והלן ידעו היטב כי עד שיערי כו חילופי האיגרות עם קולומביה וארגנטינה, לא יעז עליהם רב כשר באמת שיהיה מוכן להעיד שהם רחוקים, ועד שיהיו הרב" נים בישראל מוכנים להכיר בעדותו של או" תו רב כשר - כבר יהיה מאוחר מדי: חוקפם של כרטיסי הנסיעה יפקע, והם יצ" טרכו להוציא מכיסיהם אלפי לירות כדי לממן את הנסיעה.

"אם כך", הציע קארלוס בפשטות, "ניכנס לעירייה ונתחתן."

רק אז התברר לו, לתמהונו הרב, כי ב" ישראל של שנת 1968 - מעשה כזה הוא פשוט בלתי אפשרי. "מה פיתאום?" צחק קארלוס. "גם בארגנטינה מתחתנים בבית הכנסת, מפני שאנחנו יהודים. אבל מי ש" רוצה, יכול להתחתן בנישואין אזרחיים." וכך, בעצם, נולד הרעיון.

הציעה אותו דליה יורדן, אשת הימאי דניס יורדן ובת דודתה של הכלה. את ה" דירה תרמו הדודים של הלן - ד"ר גיורג'

הכתובה נערכה בכתבייה של העדה בלה שרון, תורגמה לספרדית שהיא שפתה העיקרית של בני הזוג שנישאו. מתחתיה, חתמו על ההצהרה ארבעה עדים: אמנון אלקיים, קבלן; ארמנד גלי, צייר; דליה יורדן, עקרת בית; ובלה שרון, פקידה.

בספרדית: רוק.